

Universul pe umerii tăi

Traducere din engleză de Ana Dragomirescu

Lobby

Cu 18 ore în urmă

Dacă ar ieși un dăltă din lampă așa de pe noaptea, ar fi o punte versie trei dorțite, mare să fie în viață, să nu se mai întâlnească niciodată altădată nimic din sau trei și să fie una dintre Dornușorale Lăscuț Martin Van Duren, era mai bună echipă de muncă care de trei state.

Dacă dacă Dornușorale nu te vor?

E ora 3:38 a.m., aeri moment din noaptea în care mine ma mea scapă de sub control și începe să o ia razna, așa cum făcea motorul meu, George, când era încă înfruntat, creierul meu se răstăia pe draperii. Uite l'orko, dându-se fuga pe holurile și Uite l' dionexa, cu fața în aer și cu capul în apă!

Ma întindă în pat, cu privirea pierdută în tărâș, iar mintea mea țipăie prin cameră.

Dacă o să dormi din nou blucată? Dacă vor fi nevoiti să dădăne așa confuză ori peretele tău ca să te vâdă afrod? Dacă nu ai tău o să se trezească și pe urmă o să mori, dar nu o să dormi cu nimeni lui soție și cu frate vitreg? Dacă o să mori tu? Dacă nu există nimeni și tu o să fi mai nevoi niciodată mama?

Mă îndemo să dorm.

Închid ochii și stau nemiscată.

Libby

Dacă ar ieși un duh din lampa mea de pe noptieră, mi-aș pune aceste trei dorințe: mama să fie în viață, să nu se mai întâmple niciodată absolut nimic rău sau trist și să fiu una dintre Domnișoarele Liceului Martin Van Buren, cea mai bună echipă de majorete cale de trei state.

Dar dacă Domnișoarele nu te vor?

E ora 3:38 a.m., acel moment din noapte în care mintea mea scapă de sub control și începe s-o ia razna, așa cum făcea motanul meu, George, când era mic. Dintr-odată, creierul meu se cațără pe draperii. Uite-l colo, dându-se huța pe bibliotecă! Uite-l dincolo, cu laba în acvariu și cu capul sub apă!

Stau întinsă în pat, cu privirea pironită în beznă, iar mintea mea țopăie prin cameră.

Dacă o să rămâi din nou blocată? Dacă vor fi nevoiți să dăръame ușa cantinei ori peretele băii ca să te scoată afară? Dacă tatăl tău o să se însoare și pe urmă o să moară, iar tu o să rămâi cu noua lui soție și cu frații vitregi? Dacă o să mori tu? Dacă nu există rai și n-o să-ți mai revezi niciodată mama?

Mă îndemn să dorm.

Închid ochii și stau nemișcată.

Absolut nemișcată.

Minute în șir.

Îmi forțez mintea să stea întinsă lângă mine și-i zic:
dormi, dormi, dormi!

Dacă ajungi la școală și-ți dai seama că lucrurile s-au schimbat, că toți copiii sunt altfel și că, oricât de mult te-ai strădui, n-o să-i poți ajunge niciodată din urmă?

Deschid ochii.

Numele meu este Libby Strout. Probabil că ai auzit de mine. Probabil că te-ai uitat la filmulețul în care se vede cum sunt salvată din propria mea casă. La ultima numărătoare, 6 345 981 de oameni îl văzuseră deja, așa că sunt șanse mari ca și tu să fii printre ei. Acum trei ani, eram Cea Mai Grasă Adolescentă Din America. Greutatea mea maximă a ajuns la 296 de kilograme, ceea ce înseamnă că am avut aproximativ 230 de kilograme în plus. N-am fost grasă de când mă știu. Versiunea scurtă a poveștii e că mama a murit, iar eu m-am îngrășat, dar, cumva, sunt încă aici. Tot ce s-a întâmplat nu e, în niciun caz, din vina tatălui meu.

La două luni după ce am fost salvată, ne-am mutat într-un alt cartier, aflat în capătul opus al orașului. Astăzi pot să ies singură din casă. Am pierdut 137 de kilograme. Cât doi oameni. Mi-au mai rămas încă 90 și nu mă deranjează. Mă plac așa cum sunt. Acum pot să alerg, de exemplu. Și să merg cu mașina. Și să-mi cumpăr haine de la mall, în loc să fac o comandă specială. Pot să fac și piruete. Pe lângă faptul că nu mă mai sperie eventualitatea ca organele să-mi cedeze, ăsta ar putea fi cel mai bun lucru de acum, în comparație cu atunci.

Mâine e prima mea zi de școală din clasa a cincea și până în prezent. Noua mea titulatură va fi aceea de elevă în clasa a unsprezecea, ceea ce trebuie să recunoaștem că

sună mult mai bine decât Cea Mai Grasă Adolescentă Din America. Dar îmi vine greu să mă simt altfel decât ÎNNE-BUNITĂ DE FRICĂ.

Aștept atacul de panică.

Jack

Caroline Lushamp mă sună înainte să pornească deșteptătorul, dar lasă să intre căsuța vocală. Știu că, indiferent despre ce ar fi vorba, nu-i de bine și eu sunt de vină.

Mă sună de trei ori, dar nu-mi lasă decât un mesaj. Dau să-l șterg fără să-l ascult, dar dacă i s-a stricat mașina și a dat de necaz? La urma urmei, ea e fata cu care, de patru ani încoace, sunt din când în când împreună. (Formăm *acel* cuplu. Acel cuplu care ba se ceartă, ba se împacă și despre care toată lumea presupune că, la final, va rămâne laolaltă pe veci.)

Jack, eu sunt. Știu că am luat o pauză sau ce-o mai fi și asta, dar e vorba de verișoara mea. VERIȘOARA mea. Vreau să zic, VERIȘOARA MEA, JACK! Dacă voiai să te răzbuni pe mine pentru că ți-am dat papucii, atunci felicitări, nenorocitul, ai reușit! Dacă o să mă vezi azi la ore sau pe hol, sau la cantină, sau ORIUNDE ALTUNDEVA PE PĂMÂNT, să nu vorbești cu mine! De fapt, fă-mi doar o favoare și du-te dracului!

Trei minute mai târziu, mă sună verișoara și, la început, mi se pare că plânge, însă după aceea o aud pe Caroline pe fundal, iar verișoara începe să urle și Caroline se apucă să tipe. Șterg mesajul.

Două minute mai târziu, Dave Kaminski îmi trimite un mesaj în care mă avertizează că Reed Young vrea să-mi tragă o mamă de bătaie fiindcă m-am sărutat cu prietena lui. Îi scriu: *Îți rămân dator!* Și nu glumesc. Dacă ar fi să țin socoteala, Kam m-a ajutat pe mine de mai multe ori decât l-am ajutat eu pe el.

Tot târboiul ăsta din cauza unei fete care, la drept vorbind, semăna atât de tare cu Caroline Lushamp, încât, cel puțin la început, am crezut că *este* ea, ceea ce înseamnă că, într-un fel ciudat, Caroline ar trebui să se simtă flatată. E ca și cum aș fi recunoscut în fața lumii întregi că vreau să mă împac cu ea, deși mi-a făcut vânt în prima săptămână de vară, ca să poată ieși cu Zach Higgins.

Mă gândesc să-i transmit asta într-un mesaj, dar îmi închid telefonul, apoi închid ochii și încerc să văd dacă mă pot teleporta înapoi în luna iulie. Pe atunci, singurele lucruri care mă preocupau erau să merg la muncă, să scotocesc prin cimitirul de mașini din localitate, să meșteresc proiecte (care te-ar lăsa cu gura căscată) în atelierul meu (supertare) și să-mi petrec timpul cu frații mei. Viața ar fi mult mai simplă dacă n-ar exista decât Jack + cimitir de mașini + atelier supertare + proiecte care te lasă cu gura căscată.

N-ar fi trebuit să mergi la petrecere. N-ar fi trebuit să bei. Știi că nu se poate avea încredere în tine. Evită alcoolul! Evită mulțimile! Evită oamenii! Până la urmă nu faci decât să-i scoți din sărite.

Libby

E ora 6:33 dimineța, iar eu m-am ridicat din pat și stau în fața oglinzii. A fost o vreme, acum puțin peste doi ani, când nu puteam, nu voiam să mă uit la mine însămi. Nu vedeam decât fața schimonosită a lui Moses Hunt, strigându-mi din celălalt capăt al locului de joacă: *Nimeni n-o să te iubească vreodată, pentru că ești grasă!* Și fețele tuturor celorlalți copii de clasa a cincea izbucnind în râs. *Ești așa de mare, că acoperi luna. Du-te acasă, Flabby Stout¹, du-te acasă, în camera ta...*

Astăzi mă văd pe mine însămi: o adorabilă rochie bleumarin, teniși, păr castaniu, nici prea lung, nici prea scurt, pe care dulcea, dar ușor dementa mea bunică l-a descris cândva ca având „exact culoarea vitelor scoțiene”. Mai văd și reflexia uriașului ghemotoc de vată murdară care e motanul meu. George mă fixează cu ochii lui aurii și înțelepți, iar eu încerc să-mi imaginez ce mi-ar putea spune. Acum patru ani, a fost diagnosticat cu insuficiență cardiacă și i s-au mai dat doar șase luni de trăit. Dar eu îl

¹ Poreclă inspirată de numele personajului, Libby Strout, care în traducere ar însemna Grasa Fleșcăită. (N.t.)

cunosc suficient de bine, încât să știu că numai George o să decidă când e momentul ca George să se ducă. Îl văd clipind, cu ochii la mine.

În momentul ăsta, cred că mi-ar spune să respir.

Așa că respir.

Am devenit foarte pricepută la respirat.

Îmi cobor privirea spre mâinile mele, care nu tremură, cu toate că unghiile sunt roase din carne, și, în mod ciudat, mă simt destul de calmă, având în vedere situația. Atunci îmi dau seama: atacul de panică n-a mai venit. E un motiv de sărbătoare, așa că pun unul dintre vechile albume ale mamei și încep să dansez. Ador să dansez și asta vreau să fac în viață. N-am mai luat lecții de când aveam zece ani, dar *am dansul în sânge* și asta n-o să se schimbe, oricât de puțin m-aș antrena.

Îmi zic: *Ai putea să dai probă pentru Domnișoare.*

Creierul meu țâșnește pe perete, unde rămâne atârnat, dârdâind. *Dacă n-o să se întâmple niciodată? Dacă o să mori înainte să ai parte de ceva bun sau minunat, sau uluitor?* În ultimii doi ani și jumătate, nu m-a preocupat decât propria supraviețuire. Absolut toți cei din viața mea, inclusiv eu, își concentraseră atenția spre: *trebuie să te facem bine*. Iar acum sunt bine. *Și dacă o să-i dezamăgesc, după ce au investit atâta timp și energie în persoana mea?*

Dansez și mai tare, ca să-mi alung gândurile, până când tata îmi bate în ușă. Capul lui se ivește de după ea.

— Știi că-mi place la nebunie un cântec bun de-al lui Pat Benatar la prima oră a dimineții, dar întrebarea e: ce părere au vecinii?

Dau muzica puțin mai încet, însă continui să mă mișc. La finalul melodiei, găsesc un marker și îmi decorez un pantof. „Atâta vreme cât trăiești, întotdeauna te

așteaptă ceva. Și chiar dacă e ceva rău, iar tu știi că e rău, ce poți face? Nu te poți opri din trăit" (Truman Capote, *Cu sânge-rece*). Pe urmă întind mâna către rujul pe care bunica mi l-a făcut cadou de ziua mea, mă aplec înspre oglindă și îmi înroșesc buzele.

JACK

Aud dușul curgând și voci răsunând de la parter. Îmi trag perna peste cap, însă e prea târziu — sunt treaz.

Pornesc telefonul și îi scriu mai întâi lui Caroline, apoi lui Kam, apoi lui Reed Young. Le spun tuturor că eram beat criță (o exagerare), că era întuneric beznă (chiar era) și că nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat, pentru că nu eram doar beat, ci și supărat. *Pur și simplu, acasă se întâmplă niște rahaturi despre care nu pot vorbi acum, așa că ți-aș rămâne pe veci îndatorat dacă ai avea răbdare cu mine și ai găsi în sufletul tău puterea de a mă ierta.* Partea cu rahaturile de acasă e pe deplin adevărată.

În mesajul către Caroline adaug niște complimente și rugămintea de a-i transmite scuzele mele verișoarei ei. Zic că nu vreau s-o contactez direct, pentru că deja am încurcat lucrurile și n-am de gând să mai fac nimic care să înrăutățească relația dintre noi doi. Chiar dacă ea, *Caroline*, e cea care mi-a dat *mie* papucii, chiar dacă, în prezent, ne aflăm în faza despărțirii și chiar dacă n-am mai văzut-o *din luna iunie*, în esență, îmi pun cenușă în cap, lăsând-o pe toată să cadă pe telefonul meu. E prețul pe care-l plătesc pentru ca toată lumea să fie fericită.

Mă târăsc pe hol, până la baie. Lucrul de care am cea mai mare nevoie pe lumea asta e un duș lung și fierbinte, dar mă aleg doar cu un firisor de apă caldă, după care urmează o explozie de frig islandez. După șaizeci de secunde (fiindcă nu pot îndura mai mult) ies, mă șterg și mă opresc în fața oglinzii.

Așadar asta sunt eu.

E lucrul la care mă gândesc de fiecare dată când îmi văd reflexia. Nu ca și cum aș zice: *La naiba, asta-s eu!* ci mai degrabă: *Hmm. OK. Ce-avem noi aici?* Mă aplec, încercând să așez laolaltă frânturile feței mele.

Băiatul din oglindă nu arată rău: pomeți înalți, maxilar puternic, un colț al gurii un pic ridicat, de parcă tocmai a terminat de spus o glumă. Undeva în vecinătatea lui „frumușel”. Felul în care își lasă capul pe spate și se uită printre pleoapele întredeschise lasă impresia că e obișnuit să-i privească pe toți de sus, ca și cum ar fi isteț și ar ști asta. Apoi îmi dau seama că, de fapt, are o față de nesimțit. Cu excepția ochilor. Și ei sunt serioși, dar încercănați, ca și cum băiatul n-ar fi dormit. E îmbrăcat în același tricou cu Superman pe care l-a purtat toată vara.

Ce înseamnă gura asta (moștenită de la mama) alături de nasul ăsta (tot de la mama) și de ochii ăștia (o combinație între ai mamei și ai tatei)? Am sprâncenele mai închise la culoare decât părul, însă nu la fel de întunecate ca ale tatei. Pielea mea are o nuanță potrivită de cafeniu, nu închisă ca a mamei, nici deschisă ca a tatei.

Celălalt element care nu se potrivește e părul. Seamănă cu o uriașă coamă de leu în stil afro, care arată de parcă i s-ar permite să facă orice pofteste. Dacă îmi seamănă câtuși de puțin, tipul din oglindă calculează orice. Și, cu toate că părul lui *nu poate fi îmblânzit*, tipul are un motiv pentru care l-a lăsat să crească. Pentru a se regăsi pe sine.

Ceva legat de însumarea tuturor trăsăturilor ăstora reprezintă modul în care oamenii se recunosc unul pe altul în lume. Ceva legat de combinația între ele îi face să zică: *Uite-l pe Jack Masselin!*

— Care-i semnul tău distinctiv? îmi întreb eu imaginea reflectată în oglindă și mă refer la trăsătura care mă scoate cu adevărat în evidență, nu la enorma coamă de leu.

Trăiesc un moment realmente serios, dar tocmai atunci aud limpede un chicotit și, ca prin ceață, văd trecând în grabă pe lângă mine o siluetă înaltă și subțire. Trebuie să fie fratele meu, Marcus.

— Mă cheamă Jack și sunt foarte frumușel, îngână el, în timp ce coboară scările până la parter.